

РЕШЕНИЕ

№ 7041

гр. София, 23.11.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 72 състав,
в публично заседание на 12.10.2022 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Ева Пелова

при участието на секретаря Зорница Димитрова, като разгледа дело номер **5161** по описа за **2021** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.145 - чл.178 от Административно-процесуалния кодекс (АПК).
Образувано е по жалба на Б. Л. Я. и Л. Д. Я., чрез адв. С., срещу мълчалив отказ на гл.архитект на Столична община, да се произнесе по заявления с вх.№ САГ19-УТ00-172/23.05.2019г. и № САГ19-УТ00-172/10/13.01.2121г. и срещу Заповед № РА52-27/1705.2021г., издадена от гл. архитект на Столична община.
В жалбата са развити доводи за незаконосъобразност на мълчаливия отказ, като постановен при съществено противоречие с процесуалния и материалния закон. Сочи се, че по оспорването на отказ, обективизиран в писмо изх. № КАГ19-УТ00-172/05.06.2019г. на гл. архитект на СО, е поставено влязло в сила решение по адм. дело № 7140/2019г., по описа на АССГ, потвърдено с решение на ВАС, с което същият е отменен като незаконосъобразен, с дадени указания да бъде извършена проверка на сградата и да се изследва волята на жалбоподателите, а именно за издаването на удостоверение за търпимост на сградата – допълващо застрояване, а не едноетажна жилищна сграда. Със заявление вх. № САГ19-УТ00-172/10/13.01.2021г. жалбоподателите уведомили гл. архитект на СО, че се касае до искане за издаване на удостоверение за търпимост на сградата – допълващо застрояване. До подаване на жалбата произнасяне по така оправените искания не е налице. Навеждат се доводи, че издадената въз основа на заявленията заповед е незаконосъобразна и неправилна, съгласно съображенията, наведени при оспорването на мълчаливия отказ. Прави се искане съдът да постанови решение, с

което да отмени мълчаливия отказ, съответно издадената заповед. Претендират се съдебно-деловодни разноски, съгласно представен списък.

Ответникът – главния архитект на Столична община, редовно призован, изпраща процесуален представител, който моли съда да потвърди издадената заповед, като правилна и законосъобразна, претендира юрисконсултско възнаграждение.

Софийска градска прокуратура, редовно уведомена, не изпраща представител и не взема становище по жалбата.

Съдът, след като обсъди доводите на страните и прецени събраните и приети по делото писмени доказателства, приема за установена следната фактическа обстановка: Със заявление № САГ19-УТ00-172/23.05.2019г. Б. Я. и Л. Я., чрез пълномощника Д. К. поискали гл. архитект на СО да издаде удостоверение за търпимост на едноетажна жилищна сграда, находяща се в собствения им недвижим имот в [населено място],[жк], [улица], вх.2 с идент. 68134.4085.87, като приложили описаните в същото документи, вкл. и нотариално заверена декларация от Б. М., В. Я. и С. Г., в която било посочено, че съществуваща в имота едноетажна жилищна сграда е изградена през 1998г. от жалб. Б. Я..

С Решение № 993/17.02.2020г., постановено по адм. дело № 7140/2019г., по описа на АССГ, по жалба на Б. Я. и Л. Я. е отменено писмо изх. № САГ19-УТ00-172/05.06.2019г. на гл. архитект на СО, обективиращ отказ за издаване на удостоверение за търпимост по реда на пар.127, ал.1 от ПЗР на ЗИД на ЗУТ, по заявление вх. № САГ19-УТ00-172/23.05.2019г.

С решение № 15159/08.12.2020г. на ВАС, Второ отделение, постановено по адм. дело № 5613/2020г., е оставено в сила Решение № 993/17.02.2020г., постановено по адм. дело № 7140/2019г., по описа на АССГ.

Със заявление № САГ19-УТ00-172/10/13.01.2021г. Б.Я. и Л. Я. поискали гл. архитект на СО, въз основа решение №15159/08.12.2020г. на ВАС, Второ отделение, постановено по адм. дело № 5613/2020г., с което е оставено в сила решение № 993/17.02.2020г. на АССГ, постановено по адм. дело № 7140/2019г., с което е отменен отказ, обективиран писмо № САГ1-УТ00-172/05.06.2019г., да издаде исканото удостоверение за търпимост, с уточнението, че се касае до сграда допълващо застрояване.

С молба от вх. № към САГ19-УТ00-172/16/23.05.2019 от 14.05.2021 г. Л. М. представила нотариално заверени декларация, скици на поземления имот, виза за проектиране, с която уведомила гл. архитект на СО, че са налице абсолютни пречки за издаване на удостоверение за търпимост на процесната сграда.

На 17.05.2021г. била издадена Заповед № РА52-27/1705.2021г.,чрез която бил поставен отказ да се издаде удостоверение за търпимост на строеж: “Допълващо застрояване“, с идентификатор 68134.4085.87.4 по КККР, находящ се в ПИ с идент. 68134.4085.87 по КККР, УПИ VI-87, кв.94, м. „кв. Г.“, район „М.“, по реда на пар.127, ал.1 от ПЗР на ЗИД на ЗУТ по подадено заявление с вх. № САГ19-УТ00-172/10/13.01.2021г.

Съгласно заключението на съдебно-техническата експертиза процесната сграда се намира в УПИ VI- 87 , кв. 94, м. Г. , р-н М. - СО , съгласно действащия ЗРП на [населено място] , одобрен със Заповед № РД-09-50-48/23.09.1994г. Изградената сграда е с размери: ширина 3 до 5 м., дължина 13 м., височина до кота корниз - от 2,20м. до 2,50м. в дъното на УПИ VI- 87 , кв. 94, м. Г. , р-н М. - СО . Местоположението , размерите и отстоянията на сградата до страничните

регулационни линии отговарят на контролното геодезично заснемане, приложено по делото. Сградата се състои от две части: 1-ва част (западна), с размери : 3,60м./5,00м. и височина до к.к. 2,50 м. и 2-ра част (източна), с размери 3,00м./8,00м. и височина до к.к. 2,20м. Западната част от процесната сграда с височина до к.к. от 2,50 м. не отговаря на изискванията на ЗУТ/2003г. и Наредба №7/ 2003г. за жилищна сграда , според които светлата височина на жилищните помещения трябва да бъде най-малко 2,60 м. (чл. 72, ал.3 от Наредба №7/ 2003г.). Източната част на сградата , която е с височина до к.к. от 2,20 м. също не отговаря на нормите на ЗУТ/2003г. и Наредба №7/ 2003г. за жилищна сграда.

Процесната сграда се намира на разстояние от 85 см. от регулационната граница към дъното на имота. Стрехата на покрива достига до границата , по която е изградена плътна ограда. Предвид нормативните изисквания на ЗУТ/2003г. и Наредба №7/ 2003г., както и установеното от направения подробен оглед на място, вещото лице е приело, че процесната сграда може да бъде определена като допълващо застрояване .

Процесната сграда е изградена на 85 см. от регулационната граница към дъното на имота. Стрехата на покрива достига до регулационната граница към дъното на УПИ VI- 87, кв. 94, по която е изградена плътна ограда. При направения оглед на място е установено, че сградата е с бетонови основи , тухлени стени , едноскатен дървен покрив с минимален наклон и покритие от ЛТ - ламарина , таван от дървен гредоред. Сградата няма бетонови плочи. С оглед направените констатации СТЕ счита, че сградата е полумасивна. Към момента сградата е в добро състояние, ремонтирана (установено при огледа на място). Според приложеното по делото конструктивно становище от инж. конструктор Г. С. сградата няма видими деформации , провисвания и други дефекти по конструкцията. Конструкцията е показала добро поведение през годините на експлоатация и може да продължи да изпълнява функциите на допълващо застрояване. Предвид горното СТЕ приема , че сградата има продължителна трайност. Кота корниз на западната част от сградата е 2,50м. , а на източната част - 2,10м. Тя е изградена на 85 см. от регулационната граница на имота , като стрехата на покрива ѝ достига до тази граница, по която е издигната плътна ограда. Процесната сграда не отговаря на изискванията за жилищна сграда според нормите на З. и Наредба № 5 - помещенията в нея нямат необходимата светла височина. За сградите и постройките на допълващото застрояване в нормативната уредба, действала към 1998г. не е определена минимална височина на помещенията. С оглед на това вещото лице приема, че са налице условията за допустимост на строежа като допълващо застрояване по нормативните изисквания към момента на извършването му - 1998г.

При така установените факти, съдът достига до следните правни изводи:

Жалбата е ПРОЦЕСУАЛНО ДОПУСТИМА, като подадена в срок, от процесуално легитимирано за това лице, срещу акт с неблагоприятно за молителят съдържание, а разгледани по същество е ОСНОВАТЕЛНА, поради следните съображения:

Съгласно разпоредбата на чл. 146 от АПК, съдът преценява законосъобразността на административния акт, като проверява дали е издаден от компетентен за това орган и в съответната форма, спазени ли са процесуалноправните и материалноправните разпоредби по издаването му и съобразен ли е с целта, която преследва закона. Извън правомощията на съда е да преценява целесъобразността на административния акт.

Оспореният административен акт е издаден от компетентен орган - съобразно правомощията, предвидени в чл.145, ал.1, т.1 от ЗУТ. Заповедта е издадена в

предвидената от закона форма и съдържа необходимите реквизити – наименование на органа, наименование на акта, адресат на акта, правни и фактически основания за издаването ѝ, разпоредителна част, дата на издаване и подпис, указания относно срока и реда за обжалване.

При издаване на обжалвания административен акт не са допуснати съществени нарушения на административнопроизводствените правила, които да са ограничили правото на защита на оспорващия и да са пречат за възможността му адекватно да я организира. Съгласно трайно установената практика на Върховния административен съд, съществено е това нарушение, при наличието на което да повлияе върху съдържанието на акта, т.е. ако това нарушение не е допуснато, би се стигнало до постановяване на акт с различно съдържание.

В съответствие с разпоредбата на чл.41 от ЗУТ допълващото застрояване в урегулирани поземлени имоти се състои от спомагателни, обслужващи, стопански и второстепенни постройки към сградите на основното застрояване и се разрешава в съответствие с предвижданията на подробния устройствен план. Когато допълващо застрояване не е предвидено с действащия подробен устройствен план, то се допуска от главния архитект на общината с виза за проучване и проектиране по чл. 140, ако проектите се застрояват свободно или допреди до сгради на основното застрояване в урегулирания поземлен имот или свързано с постройки на допълващо застрояване само между два урегулирани поземлени имота. Допуснатото застрояване се отразява служебно в действащия подробен устройствен план. По реда на ал. 2 не се допуска застрояване, с което се превишават зададените с подробния устройствен план устройствени показатели за съответния урегулиран поземлен имот.

Съгласно нормата на чл.42 от ЗУТ Постройките на допълващото застрояване се разполагат свободно или допреди до основното застрояване в урегулирания поземлен имот или свързано с допълващо застрояване в съседен имот. Постройки на допълващото застрояване, с изключение на гаражи, работилници и обекти за търговия и услуги, не могат да се разполагат на уличната регулационна линия или между нея и сградите на основното застрояване. Постройки на допълващото застрояване могат да се изграждат на вътрешната граница на урегулирания поземлен имот, ако калканните им стени покриват калканни стени на заварени или новопредвидени постройки в съседния урегулиран поземлен имот или плътни огради. При свободно разполагане проектите на допълващото застрояване са с височина до 3,6 м и на разстояние от вътрешните граници на урегулирания поземлен имот най-малко 3 м, а когато са с височина до 2,5 м, са най-малко на 1,5 м от южната, югозападната и югоизточната граница към съседния урегулиран поземлен имот при отклонение от южната посока до 45 градуса. Свободно разположените полуподземни постройки с превишение до 1,2 м над прилежащия терен се допускат на разстояние не по-малко от 1,5 м от вътрешната граница на урегулирания поземлен имот.

Спорният по делото въпрос, е относно вида на процесния строеж. Както от анализа на събраните доказателства, така и от изготвеното експертно заключение, се налага изводът, че същият представлява допълващо застрояване, доколкото не отговаря на изискванията на ЗУТ/2003г. и Наредба №7/ 2003г. за жилищна сграда, според които светлата височина на жилищните помещения трябва да бъде най-малко 2,60 м. (чл. 72, ал.3 от Наредба №7/ 2003г.) и са налице условията за допустимост на строежа като допълващо застрояване по нормативните изисквания към момента на извършването му - 1998г. Тези обстоятелства се установиха от

заклучението на съдебно-техническата експертизата, която е непротиворечива относно този въпрос. Тук е мястото да се посочи, че съдът кредитира изцяло заключението на тази експертиза, като обосновано и компетентно. По делото липсват данни, от които да може да се направи дори и хипотетичен извод, за заинтересованост на вещото лице от изхода на настоящото производство. Вещото лице е предупредено от съда за наказателната отговорност, която носи по смисъла на чл.291 от НК. Регистрирания в списъка на вещите лица експерт е специалист, в областта на науката и техниката, въз основа на което упражнява професията вещо лице - експерт, висококвалифициран, известен в системата като обективен и безпристрастен професионалист. Видно от обстоятелствената част на коментираната експертиза, вещото лице се е запознало с приложените по делото материали, след обсъждане на всички релевантни за делото въпроси, е отговорило професионално и компетентно на поставените въпроси. На последно място обстоятелството, че заключението на експертизата не обслужва тезата на страна по делото, не я прави необоснована и неправилна. Поради тези съображения съдът кредитира изцяло приложената по делото съдебно-техническата експертиза, като обоснована, аргументирана, изготвена от професионалист в съответната област, поради което и не намира основание да не формира вътрешното си убеждение и върху това заключение.

На основание изложеното, съдът стига до извод, че жалбата е основателна, а оспорената заповед неправилна, доколкото липсва обективно съпоставяне на данните по преписката. Неправилна е преценката на ответния орган, относно характера и вида на процесния строеж. Въз основа на направения по-горе анализ, съдът приема, че същият представлява допълващо застрояване, и към периода на осъществяването му са налице условията за допустимост на строежа, съгласно нормативните изисквания към момента на извършването му - 1998г. Предвид изложеното решението следва да бъде отменено, а преписката върната на ответния орган за постановяване на решение, съобразно дадените по-горе указания.

С оглед изхода от спора, на основание чл. 143, ал. 4 от АПК, в полза на жалбоподателя, с оглед своевременно направеното изявление, следва да бъдат присъдени претендираните разноски - държавна такса, и депозит за вещото лице, съгласно представен списък, които следва да бъдат възложени в тежест на ответника, общо в размер на 1230 лева.

Предвид изложеното и на основание чл. 172, ал. 2 от АПК, съдът

Р Е Ш И:

ОТМЕНЯ по жалба на Б. Л. Я. и Л. Д. Я., чрез адв. С., Заповед № РА52-27/1705.2021г., издадена от гл. архитект на Столична община.

ВРЪЩА преписката на гл. архитект на Столична община, за ново произнасяне, съгласно мотивите на настоящото решение.

ОСЪЖДА Столична община, да заплати на Б. Л. Я. и Л. Д. Я., сумата от 1230 лева, представляващи разноски по делото.

РЕШЕНИЕТО подлежи на обжалване с касационна жалба в 14 дневен срок от съобщаването му пред Върховния административен съд на Република България.

ПРЕПИСИ да се връчат на страните.

СЪДИЯ: